

Το σκαντζοχοιράκι με τα κατσαρά μαλλιά

Ένα πρωινό, ο Κατσαρομάλλης πήρε το μονοπάτι που έβγαζε στο δάσος. Ψιχάλιζε, μα ούτε που τον ένοιαζε. Ξαφνικά, ακούει μια φωνή:

— Γεια Θου, Κατθαρομάλλη! ΠΘΙΤ! ΠΘΙΤ! ΠΘΙΤ! Εδώ! Θτη ρίζα του δέντρου! Κοίταζε από εδώ το σκαντζοχοιράκι, κοίταζε από κει, μέχρι που είδε ένα ποντικάκι ξαπλωμένο στη ρίζα του δέντρου με τα χέρια σταυρωμένα πίσω από το κεφάλι.

— Πώς ξέρεις το όνομά μου; το ρώτησε.

— Δεν το κθέρω...

— Τότε;

— Ε... Θκέφτηκα να θε φωνάζω έτθι, επειδή έχειθ κατθαρά μαλλιά. Και να θου πω την αλήθεια, πρώτη μου φορά βλέπω θκαντζοχοιράκι με κατθαρά μαλλιά!

— Ε... έχω κατσαρά μαλλιά; τρόμαξε το σκαντζοχοιράκι.

— Ναι, κι είναι πολύ ωραία! Αν δεν το πιθτεύειθ, έλα θτη λιμνούλα να τα δειθ!